

var tilstede til en saadan forandret Holdning, om der var steet overordentlig gjennemgribende Besparelser ved Theatret, saa der var et stort Overskud, eller om der ellers var Udsigt til, at Theatret vilde sætte Tæring efter Næring; sige Udsigter har han tidligere stillet os for Die, men iasten hørte jeg dem ikke. Jeg kan altsaa ikke fatte, hvad det er, der har bevæget ham; men jeg maa antage, at det er en personlig Kjærlighed, han har fattet til det nuværende Theater, hvorefter han finder, at Theatret nu for Tiden syldbestgjør ganske anderledes sine Formaal end tidligere, thi ingen Anden kan see det. Det, som jeg derimod kan indse, er de Grunde, det ærede Medlem anførte for at bekæmpe de Punkter, han tidligere har været med til at forsvare. Han gjorde opmærksom paa, at det Forslag, her var kommet frem, angaaende Strøgningen af Sædtillæget, ganske vist er vedtaget forrige Aar, men det stete dengang saaledes, at man erkjendte, at der blev stemt for det, fordi det ingen Betydning havde. Jeg erindrere meget godt Forhandlingerne forrige Aar, og jeg har gennemlæst dem paany, om end kun flygtigt, saaledes som det alene var muligt midt under Forhandlingerne, efterat han sagde det, men jeg kan ikke finde, at det forholder sig, som han sagde. Der var et æret Medlem, der erklærede, at det havde ikke Noget at betyde, og at vi derfor skulde stemme imod det; det var det ærede Medlem for Søby (Fischer); men da jeg saa opfordrede ham til, naar det ikke havde nogen Betydning, at stemme for det, stemte han dog derimod. Saaledes gjorde ogsaa det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), ja endog det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), og saaledes gjorde i det Hele Alle de, om hvem man kunde vente, at dette Hensyn kunde være nogen Bevæggrund for dem. Saavidt jeg kan see af Forhandlingerne, er det klart, at det Æneste, der bevægede de Mænd, der stemte for at slette Sædtillæget, var Overbeviisningen om, at man derved gav, som det blev sagt, et Fingerpeg om, at man nu vilde have Besparelser ved Theatret indførte, og man valgte denne Vej, fordi det var muligt derved at give Theatret den fornødne Frist til at

træffe den Omordning, der var nødvendig, for at Besparelsen kunde finde Sted. Det forekommer mig altsaa at være en saa klar og tydelig Afstemning som muligt for dette Things Sinds- lag; men det er ikke blevet efterfulgt af Ministeren; der er ikke, mig bitterligt, steet nogen Reform, hvoraf der er nogensomhelst Grund til at antage, at Theatret for Fremtiden bedre kunde komme ud af det med sine Penge end hidtil. Den høitærede Minister har endog ogsaa gjenoptaget Forbringingen om de 15,000 Rb. og sagt iasten, at han med Hensyn til Theatret var meget konservativ og bad os meget bestemt om at følge ham. Saameget mere bestemt maa jeg bede om ikke at følge den ærede Minister, men derimod nægte disse 15,000 Rb. Dette Sædtillæg har en Historie, og den bliver jeg nødt til at gaae ind paa, eftersom det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds nu i Modsetning til, hvad han tidligere har gjort gjældende, sagde, at man kunde udsætte sig for, at der blev reist Sag imod Regjeringen, hvis vi ikke bevilgede disse 15,000 Rb. Det forholder sig slet ikke saa. Den 19de Februar 1861 udkom der en Lov om Lønning af de forskjellige Embeder under Ministerierne, og deri hedder det, at disse Lønningstillæg til Theatrets Embedsmænd skulde udredes af Theatrets Reservesond, dog kan, forsaavidt fornødent gjøres, af Kongeriget's Finantsfer hertil bevilges et Beløb af indtil 15,000 Rb. for Finantsaaret 1861—62. De see altsaa af denne Bestemmelse, at, hvorvidt der skal svares Sædtillæg til Theatrets Embedsmænd eller ikke, er aldeles uafhængigt af denne Bevilling paa 15,000 Rb. Theatrets Embedsmænd have ganske vist Krav paa Sædtillæg, men Theatret har ikke Krav paa 15,000 Rb. fra os dertil, Theatret maa selv see, hvor det kan skaffe Pengene tilveie fra, og naar vi tage Pengene fra det, maa det sætte Tæring efter Næring og see paa anden Maade at bringe dem tilstede. Dette stod klart for Rigsdagen dengang; thi det blev forlangt, at dette Sædtillæg skulde bevilges for ligesaa lang Tid som selve Loven, nemlig for 5 Aar, men det modsatte Rigsdagen sig, og der kom til at staae for eet Aar, fordi man indsaae, at det kunde være vanskeligt for Theatret strax at være fattet paa